

5:5 I en verden af guldfisk – når omgivelserne (igen) glemmer høretabet

For unge, der lever med et høretab, kan det være en overvindelse at skulle fortælle andre om det. Hvad betyder det for omgivelsernes billede af dem? Risikerer de at blive stigmatiseret? Det kræver ofte tilløb, at den unge fortæller om sit høretab og de hensyn, der kan være brug for. Vores interviewundersøgelse viser, at de nogle gange oplever, at omgivelserne stadigvæk glemmer høretabet eller at tage hensyn til det.

I artiklen "I en verden af guldfisk – når omgivelserne (igen) glemmer høretabet" fortæller de unge ærligt om, hvad det betyder for deres dagligdag og trivsel, når omgivelserne ikke tager højde for deres udfordringer. Og hvad det betyder, når de gør.

"Altså, jeg skal ikke spørge hende om det, hun gør det bare. Med mange af de andre er det sådan: 'Hey kan du ikke lige gå ovre på denne her side?', og de gør det jo ikke, fordi de vil glemme det med vilje, men hun husker det altid, og det er virkelig noget jeg sætter pris på, for så er det ikke så... altså, så behøver jeg ikke at italesætte det hele tiden – ikke fordi det er et problem at italesætte det, det er bare rart at kunne lade være nogle gange. At vide, at de husker det."

De unge står ofte med ansvaret for selv at skulle skabe rammerne, så de fortsat kan være en deltagende del af et socialt fællesskab – på trods af at omgivelserne er orienteret om høretabet og dets konsekvenser.

Begrebet guldfiskesyndrom introduceres i artiklen. Det tager sin inspiration fra myten om guldfisks meget korte hukommelse. Al information glemmer de angiveligt efter blot få sekunder. De unge oplever det samme i deres omgivelser. Det er ikke ond vilje, der ligger bag. Men omgivelserne glemmer – eller negligerer – høretabets betydning for den unges deltagelsesmuligheder.